

dette Lovforslag i det Hele taget skulde betragtes blot som et Brudstykke af Procekkommissionens Arbejde, omtrent paa samme Maade, som i sin Tid Konkursloven og Stifteloven vare Brudstykker af disse Arbejder, havde jeg som sagt i Realiteten ikke nogen stor Betænkelse ved at medtage disse Bestemmelser, som enten ligefrem ere Bestanddele af Procekkommissionens Forslag eller i alt Fald ganske i dens And. Det er som sagt et Emne, der ikke staar i nogen indre Forbængelse med Lovforslagets Hovedgjenstand, tvertimod skal jeg ikke have Noget imod, at man fjerner disse Paragrafer og forbeholder Spørgsmaalet en senere Ordning.

Der næst skal jeg bemærke med Hensyn til det i Betænkningen berørte Spørgsmaal om Vederlag for det forøgede Arbejde, som denne Lov ganske sikkert vil paaføre Retsbetjentene, at jeg nærmest holder til den Anskuelse, at dette Vederlag bør finde sit Udtryk ved en Forhøielse af Kontorholdsogdøgtsløsen. Jeg har nemlig tænkt mig, at det Arbejde, som denne Lov maatte medføre, skulde udføres paa Retsbetjentenes Kontor ligesom ethvert andet Arbejde, der forekommer der, at det ikke let vil kunne fremkomme som noget særskilt Arbejde, men maa gaa ind i den hele Arbeidsmasse, som maa præsteres i et saadant Kontor, og at det derfor er naturligt, at Vederlaget derfor maatte fremkomme derved, at Retsbetjentenes Kontorhold forøgedes i fornøden Grad, forsaavidt som det skulde blive nødvendigt at antage flere Kontorbetjente eller mere Medhjælp paa Kontorerne i Betragtning af det Arbejde, denne Lov medfører. Forøvrigt vil jeg ikke undlade at bemærke, at man jo naturligvis ikke kan maale det Arbejde, der kan paahvile et Retsbetjent-Kontor, saaledes, at man ubetinget kan sige, at enhver Forandring i Lovgivning, som enten forøger eller formindsker Arbejdet, bør have dieblittelig Indflydelse paa Kontorholdet. I den Henseende kan det jo erindres, at der er andre Love, der ogsaa have skaffet forøget Arbejde, og der er vel ogsaa paa den anden Side Love, der have formindsket Arbejdet, hvilket vel tildels gjælder om Konkursloven. Der er imidlertid ikke stillet noget Vædringsforslag vedrørende dette Punkt, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved.

Hvad selve de stillede Vædringsforslag angaar, skal jeg ikke videre omtale dem, som jeg i det Hele taget kan tiltræde, saaledes altsaa, at jeg tiltræder uden videre de Vædringsforslag, om hvilke jeg ikke bemærker noget Særligt. Det bliver paa den Maade ikke ret mange Bemærkninger, jeg kommer til at gjøre. Det Første, om hvilket jeg har et Par Ord at sige, er Vædringsforslaget Nr. 19 til § 21. Jeg finder dette Vædringsforslag i det Hele overflødigt, men jeg kan paa den anden Side ikke sige, at det gjør nogen Skade, forudsat at man vil stryge den sidste Sætning. Den første Sætning, at der ikke kan foretages Arrest eller Eretution i Egenommen med den Virkning, at der dermed paaføres Forfølgningshaveren eller andre i Evangsauktionen nogen Udgift, anser jeg for at være en Selvfølge. Jeg tror ikke, det behøver at siges, men da Sagen i sig selv har sin Rigtighed, har jeg paa den anden Side heller ikke Noget imod, at det udtrykkelig siges, naar man ønsker det; men jeg tror, at man saa ogsaa burde standse derved og udelade Tilføielsen, at „Omkostningerne herved maa bæres af Paagjældende selv“, fordi jeg mener, at det ikke altid vil være Tilfældet, at Omkostningerne bør bæres af Paagjældende selv. I de Tilfælde, som formodentlig nok ville blive de fleste, nemlig at en saadan Arrest eller Eretution viser sig at være ganske hensigtsløs og unyttig og ikke fører til Noget for Paagjældende, vil det følge af sig selv, at han maa bære Omkostningerne selv, fordi der ikke er Noget, de kunne tages af, men der kan jo tænkes Tilfælde, hvor en saadan Auktion virkelig kan føre til et Resultat for den Paagjældende, nemlig hvis man forudsætter, at samtlige de, der have indledet Forfølgning, opgive den igjen, f. Ex. fordi Debitor betaler en af Kreditorerne og opnaar Genstand hos de Andre eller detslige. Der vil da indtræde det Tilfælde, at den, der har gjort Eretution, virkelig kan have Nytte af den og virkelig kan komme til gjennem den at forfølge sin Sag og skaffe sig Fuldbejgjørelse, og i saa Tilfælde indser jeg ikke, hvorfor han selv skulde bære de Omkostninger, som hans lovlige Forfølgning medfører, desom ellers Eretutionsobjektet indbringer Tilstrækkeligt dertil. Jeg indser ikke, hvorfor han ikke som enhver anden Kreditor maa være berettiget til at for-